

25år

25år

KILUB 59

**DANSK METAL
AARHUS UNIVERSITET**

Engelsk melodi. Arb. melodibogen nr. 276.

Den er fin med kompasset!
slå rommen i glasset
og stik mig lidt kandis — allright —
på en spoon!

Du danske sommer, jeg elsker dig,
skønt du så ofte har sveget mig;
snart kolde farver i sky og vand,
snart nøgne piger ved hver en strand!

Otto Mortensen.

Mer, mer, mer
jeg dog dig elsker, hver gang du ler.

Når dine bølger mod bredden gik,
beruset blå som gudinders blik,
en ungdom jubled' din lovsang ud,
kun klædt i solskin og brunet hud.

Ned, ned, ned

til dåb i glemsel og evighed!

Og når du strakte med åbent sind
de lyse nætter i himlen ind,
imens det dufted' af hyl og høj,
vi bad: Lad drømmen dog aldrig dø!

Ak, ak, ak!

Vort hjærte svulmed' af tro og tak.

Og stundom ud af din fulde glød
sprang lyn fra skyen i jordens skød,
og tordenlatter og tordenregn
din trolddom spændte fra egn til egn.

Vild, vild, vild

er, skønne sommer, din kraft og ild.

Du danske sommer, min hilsen tag,
du lyse nat og du lyse dag!
Går tit du kold over landet hen,
jeg ved, du kommer dog hed igen!

Ja, ja, ja,

jeg ved, dit hjærte er guld endda.

Alle er vi smede . . .

Den sorte smed vi alle kender
om intet hår på hovedet gror
så er han ens i begge ender
om han er lille eller stor.
Om smeden man fortæller
at han er stærk og brav.
Ja, alle er vi smede
fra vugge og til grav.

Og når den store tørst sig melder
går smeden ud og slår et slag,
han mange bøjer i sig hælter,
det hører med til smedens fag.
Han spytter ej i glasset,
men drikker i et drag,
for alle er vi smede
fra vugge og til grav.

Og hvis en smed med næbbet hænger
og hvis af livet han er ked
så kender vi ham ikke længer,
så er han ingen rigtig smed.
Nej, vi har mod på livet
og stiller store krav.
For alle er vi smede
fra vugge og til grav.

Vi daglig jern og stål betvinger
men drømmer om en skønne dag,
at skæbnen lykkes til os bringer,
så vi kan stikke af herfra,
langt bort fra slaveriet
og fra maskinens krav.
Men stadig er vi smede
fra vugge og til grav.

En hyldest til hver smedekone,
som pynter op ved smedens bord,
som kender smedens friske tone,
som lømmer smedens lommefoer,
som gi'r ham smedeunger
og kender smedens krav
som elsker alle smede
fra vugge og til grav.

Og når den sorte smed har slået
sit allersidste hammerslag,
han er til sine fædre gået
og møder op på dommens dag.
SA FREM MED SMEDEBOGEN
- DET GÆLDER HØJ OG LAV.
FRA ARILD TIL I DAG.

Carl Nilsen, Oluf Ring.

Danmark, nu blunder den lyse nat
bagved din seng, når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat,
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte, som sang ved vugger.

Danmark, du vågner med søer blå,
mætte som moderøjne,
alt, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på,
se, hvor det yppigt glider
frem af forgangne tider.

Lærker, som hopped af æg i vår,
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går,
samme sang som i tusind år.
Lykken fra glemte gruber
klinger af unge struber.

Hyldene dufter i stuen ind
ude fra Danmarks haver.
Kornet modnes i sommervind.
Hanegal over lyse sind
stiger bag gavl og grene
hvæsset som kniv mod stene.

Køer og heste og får på græs
henover brede agre,
åbne lader for fulde læs,
sejl, som stryger om klint og næs,
byger, som går og kommer —
det er den danske sommer.

Thøger Larsen.

Trala-la-la-la-la!

Vi letter med solen!
Fra linjen til Polen
er sømandens pige parat og fidel . . .
Men jeg kendte en pige
i Tjingatjuks rige,
hvis elskov — Guds dros! — var som
krudt og kanel.

Trala-la-la-la-la!

Hun var slank som en lilje,
men sort som vanilje,
og pigens familje var sort som hun sel'.
Men alt har en ende,
og slanger har tvende:

Hun snød mig til slut med den torsk til
O'Neil.

Trala-la-la-la-la!

Dog, rører det den, som
har fundet en nænsom
og blåøjet pige nordvest for Skelskør?
Slaa rommen i glasset!
for hun er kompasset,
der leder os hjem over skumslagne søer.
Trala-la-la-la-la!

Gik hyren i »Hajer«
ved Singapores kajer,
og møder vi hendes bebrejdende blik.

Da angrer vi såre
og knuser en fære
ved træspillet's dulmende mørknings-
musik.

Trala-la-la-la-la!

Men hen under morgen
fortryder vi sorgen —
og håber påny på en landgangstypphoon.

Og ser I oss lette,
så trøst jer ved dette:

Vi elsker Skelskør, — men er bound for
Rangoon.

Trala-la-la-la-la!

Hans Hartvig Seedorff Pedersen.

Fra Halifax til Spanien med briggen Stewardor, vi sejlede med saltet torsk og otte mand om bord. Vi var tilsammen alle vi et lystigt broderkor. På fyrre grader vestlig længde femogfyrre nord.

Så fik vi en orkan fra vest, en ren cyklon, jeg tror, og stormen rev vor skøre gamle skipper oerbord. Vi hev ham op, vi vred hans skæg, endskønt han banded' og svor. På fyrre grader vestlig længde femogfyrre nord.

Se gutter, når jeg dør en gang, så kast mig overbord, imens I står ved rælingen, I snøfter lidt og glør. Så vinker jeg adlø og går på Stewardor ombord. På fyrre grader vestlig længde femogfyrre nord.

Tørresnoren

Tørresnoren, tørresnoren, den er gårdens poesi, fylder mig med sjove syner, taler til min fantasi, den er livet set fra vrangen, genbosladder, drilleri. Når jeg synger tørresnoren, smækkes Jensens vindue i.

Tørresnoren, tørresnoren, den har lært mig at forstå, at min genbo, lykke Jensen, ikke er så hverdagsgrå som man ellers skulle tro det, når man lytter til hans ord. Jensens sjæl – og konens dito blomstrer på hans tørresnor.

Tørresnoren, tørresnoren, nejer, svajer, som for sjov, leger, drejer drisk i vinden som et kæmpe-sjippeov. Snoren er en »strik« se'føjlig, snoren er en sladderhank. Den be tror mig alt om Jensens hver en dyd og hver skavank.

Som børn fik vi at vide,

at som kvinde er man svag
den mistro til os selv
den har vi med hver eneste dag
vi tier og vi følger
mandens opskrift og bog
men nu begynder noen at skifte
tro og håb og sprog
Det er pigerne . . .

At pigeløn er ligeløn
— ja den er meget køn
men hvorfor får vi ikke
allesammen menskeløn.
Vi skaber selv værdierne
— la os få dem igen
der' klassekamp det gælder
— hvem forlanger plads i den?
Det er pigerne fra Jylland,
det gør pigerne fra Fyn
det gør pigerne fra landet,
det gør pigerne fra byen
ja, det er pigerne der bare
ikke mer vil jokkes på
og vi sir det klart og jævnt,
så selv en mand kan forstå.

Brun er skovens hasselnød,
brun er også jeg, også jeg.
Bronzebrun det er min ven,
ganske li'som jeg.
:: Holio, holi-oli-a-ha-ha-ha.
Holio, holi-oli-a. ::
Jeg et kys fik af min ven,
krænket det blev jeg, det blev jeg.
Gav det hende straks igen,
for gaver hader jeg.
Holio . . .

Pigen min har intet gods,
heller intet guld, intet guld.
Men af solskin har vi to
altid hjertet fuld.
Holio . . .

Brun er skovens hasselnød,
brun er også jeg, også jeg.
Den, der være skal min skat,
må være li'som jeg.
Holio . . .

Mel.: O, alte Burschenherrlichkeit. Mel. i notet.

Så kom den tid, vi længtes mod,
om bålets stille gløder.
Og her i ilden for vor fod
vi svundne dage møder.
Som blinde fugleskarers haer
de drages hid af ildens skær
ved bålet, ja, ved bålet,
en sommernat ved bålet.

Der kommer deres pilgrimstog
fra sindets dyb tilbage.
Der taler deres tavse sprog
Og gamle, glemte dage.
Om glæder, sorger, som vi fandt,
og som med dagens skriften svandt.
Ved bålet o. s. v.

Vi ser i ildens trylleskær
alt det, som glømsken hyller.
Det svundne synes ganske nær
og os med venod fylder.
Alt, hvad engang med fryd vi så,
vi ser for os i ilden stå
ved bålet o. s. v.

Ja, lad da bålets gode ånd
os alle så betage.
Vi gir hinanden broderhånd
og går mod nye dage.
Og troskab evigt skal bestå
med glans af det, som fjernt vi så
ved bålet o. s. v.

Gustav Biering.

Carl Nielsen.

På det jævne, på det jævne,
ikke i det himmelblå,
der har livet sat dig stævne,
der skal du din prøve stå.
Alt, hvad herligt du kan nævne,
alt, hvad højt din sjæl kan nå,
skal hervede på det jævne
fast sin rod i livet slå.

Komme ned, se, det er ting'en,
dale glad som fugl fra sky,
når med sang den sænker vingen
ikke falde tung som bly;
komme ned og slutte ringen,
være glad i kvæld og gry,
elske verden, hade ingen,
føle sig som født påny.

I det høje! I det høje!
lyder det dig mere smukt?
Funkler sværmerisk dit øje,
finder verden stolt din flugt?
Vil du ej dit hoved bøje
under livets strænge tugt,
vil du ikke marken pløje,
før du høster markens frugt?

Ak, den kunst er tung at lære,
dyrkes kun af såre få,
den uendelige svære,
den, på jorden fast at stå,
den, sin himmel med at bære
overalt i hjærtets vrå,
den, sin skaber glad at ære
i det store, i det små.

På det jævne skal du bygge,
på det jævne skal du bo,
ej som krøbling, ej på krykke,
ej med dyrets dorske ro.
Med dit savn og med din lykke,
med dit håb og med din tro
skal du på det jævne bygge
op til stjærnerne en bro.

På det jævne! På det jævne!
Altid i min sjæl det klang,
når med fantasiens ævne
kækt jeg mig fra jorden svang.
Alt det andet vil sig hævne,
er kun splid og undergang.
— På det jævne! På det jævne!
Det er livets sejerssang.

H. V. Kaalund.

Pigesang

Fra gammel tid bar kvinderne
de tungeste læs
vi stred i mange tusind år
før manden opfandt stress
bag hjemmets fire vægge
er vi træl for mand og børn
og nøglen har han brækket
— men nu sprænger nogen døren.
Det er pigerne fra Jylland,
det gør pigerne fra Fyn
det gør pigerne fra landet,
det gør pigerne fra byen
ja, det er pigerne der bare
ikke mer vil jokkes på
og vi sir det klart og jævnt,
så selv en mand kan forstå.

Fabrikkens gale verden
med maskiner og skift
butikkens otte timer
hvor man står og smiler stift
kontorets grå rutine
— der er tusindvis af job
de værste gir man kvinder
— men nu siger nogen stop.
Det er pigerne . . .

Hjemmebrønderiet . . .

Jeg bor her i Stenhøj i't skævt lille hus
alene, rent bortset fra roltter og mus.
I gården et lokum og bagved et skur,
og i det står mit brøndevisapparat.
Det syder af fusel og bobler af gær,
din lever ta'r skade og øjet får stær.
Det smager som rævepis og terpentín,
men det'r billigt og så bli'r man fuld som etevin.

Min bedstemor brændte sin brøndevis selv,
det slog både hende og manden ihjel.
De drak aldrig selv, men for heden den dag
brønderiet røg i luften med et helvedes brag.
Det syder af fusel . . .

Min fa'er han brændte i syv-og-tres år,
men så blev han snuppet af tolden i går.
Så mo'er har skaffet et nyt apparat,
og har sat produktionen igang i en fart.
Det syder af fusel . . .

Det hænder jeg selv ta'r en ordentlig syp,
mens jeg lytter til dråbernes sagte dryp-dryp.
Det er som musik fra et fint instrument,
— for jeg ved det er sprit på omkring tres procent.
Det syder af fusel . . .

Hvis du har få'et lyst til at smage det selv
så kom kun til mig — helst når dag'n går på hæld,
slå tre slag på ruden og stik mig en tier,
så får du en sjat af min livseleksir.
Det syder af fusel . . .

Solskin ombord

4.

Der var'n gang en sømand, som skulle til søs,
så traf han en pige og gav hend' et
kursus i søkort fra Dragør til Hveven.
Hun havde, det sa'e han, de yndigste
øjne, no'en pige havd' haft i en havn,
han sa'e: Nu tar jeg dig min skat i min
hånd, og så sejler vi ud på en lørn,
vi gifter os straks og får masser af
solskin ombord, måneskin om natten.
Fle'tede fingre i stjernelysel!
Sømand de holder af solskin ombord!

Men pi'en sa' til sømand'n: Hvor er du naiv,
jeg stoler slet ikke på dig og dit
løfte. Så kaldte hun fluks på sin far.
Og far'n kom far'nde og sa': Hva' be-
driver min datter og sømanden her?
Hun er da for pokker vel ikke en
pige, der gifter sig ud'n at få lov,
fordi så'n en sømand vil ha' sig lidt
solskin ombord . . .

Men sømanden holdt li'så stædigt på sit,
han ville s'gu giftes i kjole og
laksko og høj hat og myrter og vest.
Han lej'd' det hele og red på en
veksel, for bryllup er dyrt for en mand,
så sprang han med bankende hjerte i
stadsen, og vejret var li'som bestilt.
Sagnet fortæller, at nu har de
solskin ombord . . .

Pigen fra Fyn

En sømand får set både dit og så dat,
og ve' landgang så ser han på pi'r.
Hans syn er perfekt båd' ve' da' og ve' nat,
så jeg ve', hva' jeg si'r, når jeg si'r.
Pigen fra Fyn er den dejligste pige i byen,
øjnene smiler og læberne ler,
og hun er den samme, hva' sø'n der så sker.
Hun er solen bag sky'n,
og jeg føler mig som Er(r)ol Flyn(n),
altså når han får den skat han vil ha'
i en film — nå da da!

Nu går våren gennem Nyhavn
fra Shang-hai og til Kahyt.
Nu har solen gule unger
i hver skimlet regnvejrspyl.
Alle havnens søde piger
drikker forårsguden til.
Vi har øl i stride strømme,
vi har sang og banjospil.

Se, en fugl har bygget rede
her ved Sørenns brede bryst.
Blot en lille lommelærke,
men hvor kvadrer den med lyst!
Sæt dig her ved Sørenns side,
hvis du ikke har kredit.
Køb du kuns din flade kaffe.
Jeg skal fylde den med sprit.

Hvad er vintrens gølge glæder
imod vårens kåde leg.
Jeg vil elske hundred piger.
Jeg skal gemme en til dig.
Men når beværdingen lukker,
og de glider to og to,
går jeg ad en hønsestige
til Katinkas kyske bo.

Hun kan ordne Søren Bramfri
uden vals og store ord.
Hun kan glatte pandens rynker.
Hun kan tømme lommens foer.
Og hvergang jeg slår på tæven,
kan hun tæmme min fysik
med et lille tjat på kinden
og en ekstra glikkernik.

Kom min søde nyhavnspige,
lad mig elske dig i nat.
Se, en simpel hønsestige
har til himlens dør jeg sat.
Jeg kan sprænge alle skranke,
jeg kan bryde alle bånd.
Men i aften bli'r jeg stille,
blot du tar' min store hånd.

Sigfred Pedersen.

Folkemelodi (nyere).

Det var en lørdag aften,
jeg sad og ventede dig, —
du loved mig at komme vist,
men kom dog ej til mig!

Jeg lagde mig på sengen
og græd så bitterlig,
og hver en gang at døren gik,
jeg troede, det var dig.

Jeg stod op søndag morgen
og flettede mit hår:
så gik jeg mig til kirken hen
og om den kirkegård.

Men du kom ej til kirke
og ej i kirken ind, —
for du har fåt en anden kær
og slagen mig af sind.

Jeg gik mig hjem så ene
henad den kirkesti,
og hvert et spor på stien var,
der faldt min tåre i.

De røde bånd og skønne,
som du engang mig gav, —
dem bærer jeg ret aldrig mer,
jeg stunder til min grav.

Hvor skal man plukke roser,
hvor ingen roser gror,
hvor kan man finde kærlighed,
hvor kærlighed ej bor!

Jeg ville roser plukke, —
jeg plukker ingen fler;
jeg elsked dig så inderlig, —
jeg elsker aldrig mer!

Folkelise ved *Svend Grundtvig*.

Når jeg ser et rødt flag smælde

Oskar Hansen

Johns Madsen

Når jeg ser et rødt flag smælde
på en blank og våfrisk dag,
kan jeg høre det sælsomt fortælle
om min verden, mit folk og min sag.
Og jeg rejser mig trodsigt i vrimlen,
mens det kogler af kraft i mit mod,
thi det flag, der nu smældende når himlen,
er jo rødt som mit brusende blod.

Jeg har set min fader ranke
ryggen op i flagets brus.
Jeg har lyttet og hørt hjærtet banke
i dets stolte, befriende sus.

Jeg har elsket dets farve fra lille,
da min mor tog mig op på sit skød
og fortalte mig manende og stille
om en fane så kritrende rød.

Jeg har anet slægters striden
imod fremtids fjærne mål.
Jeg har set trælletoget i tiden
blive mænd bag ved kampfanens bål.
Jeg har set den i blafrende storme, —
jeg har elsket dens flamme i strid,
og bag den så jeg arbejdshænder forme
verden om til en lysere tid.

Det er sliddets slægters fane
over fronten vid og bred.
Den skal ungdommen ildne og mane,
den skal knuse hvert grænsernes led.
Den var forrest i fredelig færd,
den var forrest i stormklokkens kiemt;
den er fanen, der favner hele verden —
i dens folder er fremtiden gemt.

»Ung Flagsang« til DSU's kredsstævne i 1923.

Den gamle skærslippers forårssang

Nu lokker atter de lange veje
og jeg har flikket de gamle sko
og jeg har skåret en grøn skalmeje
bag piledammen ved Holstebro.
Jeg går fra Skagen med kurs mod Fakse
og glemte er vinterens sult og nød.
Jeg sliber knive jeg sliber sakse,
jeg sliber solskin og dagligt brød.

Den, der har pligter, kan sagtens drømme
en pjalt, som ikke betaler skat.
Men jeg er digter og jeg må drømme,
thi jeg er et med den lyse nat.
De digtere er så mange slagse,
og selv blandt dem er jeg kun en fant,
der sliber knive og sliber sakse,
og takker rørt for en kobberslant.

Hvor er min ungdom? Jeg ved det næppe.
Hvor var den skøn. Jeg var fri og løs.
Jeg sov i vejgrøstens blomstertæppe,
jeg sov hos landsbyens bedste tøjs.
Med hende var det en fryd at bakse,
thi vårens duft var i hendes skød.
Jeg sleb kun knive, jeg sleb kun sakse
men sleb dog solskin og dagligt brød.

Hvor er I nu, alle I jeg kendte,
hvor buttet pige, hver kammesjuk.
Hver anden af jer på Sundholm endte.
Hver anden kvaltes i flaskens kluk.
Men jeg er stadig i blandt de vakse!
Mitt hår er hvidt, men min tud er rød!
Jeg sliber knive, jeg sliber sakse,
jeg sliber solskin og dagligt brød.

Jeg var jo bare en skør skærslipper
foruden hjem og foruden ro.
Jeg var kun rakker og hundeklipper,
og bonden stænged for mig sin lo.
Han var så selsikker, thi hans akse
var plantet støt i et stort fad grød.
Jeg sleb kun knive jeg sleb kun sakse,
men sleb dog solskin og dagligt brød.

Dengang var brændevin hvermands øje,
thi den var billig, og den var ram.
Men malurt dufted langs alle veje
og gav kulør til en fuseldram.
Å solde brødre, å lurifakse,
I drak jer tumbet fra vid og sans,
men jeg sleb knive, og jeg sleb sakse
og plukked malurt omkring sankthans.

Og endnu venter de lange veje
med morgenkulde, med middagsglød.
Min siibesten kan jeg fortsat dreje
og holde næsen forsvarligt rød.
Jeg går fra Skagen med kurs mod Fakse
og glemte er vinterens sult og nød.
Jeg sliber knive, jeg sliber sakse.
Jeg sliber solskin og dagligt brød.

Jeg kan seje foruden vinden?
Hvem kan seje foruden vinden?
Hvem kan ro uden åre?
Hvem kan skilles fra vennen sin,
uden at fælde tåre?

Hvem kan seje foruden vinden?

Hvem kan seje foruden vinden?
Hvem kan ro uden åre?
Hvem kan skilles fra vennen sin,
uden at fælde tåre?

Jeg kan seje foruden vinden,
jeg kan ro uden åre,
men ej skilles fra vennen min

JIM OG JEG

Jim og jeg var venner alle dage,
li' fra den gang vi i vuggen lå.
Jim han havde aldrig grund til klage,
altid heldig, altid ovenpå.
Lykkelige Jim, uheldig det var jeg,
lykkelige Jim, jeg misunder dig.

Jim og jeg var skudt i samme pige,
Jim fik ja, og jeg fik pigens nej.
Jim var smuk, behøver jeg at sige,
at det skønne aldrig trykked' mig.
Lykkelige . . .

Året efter Jim gik hen og døde,
kun en enke efterlod han sig.
Jim han hviler under roser røde,
Jimses enke er nu gift med mig.
Lykkelige . . .

Åh, disse minder . . .

Kan du huske på valsen
uden kravetøj om halsen
med stok og med ranselen på,
aldrig mangled' humøret,
var vejen end pløret
og støvlerne mangled' en tå,
vi for rundt i rig'rne,
vi sang og krammed' pi'rne,
tit tog vi vel også en tår'
vi har været mange steder
vi har haft mange glæder,
vi har følt hele verden som vor.
Åh, disse minder,
fra du var en farende svend.
Åh, disse minder,
den tid kommer aldrig igen
åh, disse minder,
det er dem, der gi'r livet kulør,
i hulen vi svendene finder,
med det gode, det gamle humør.

Ud af sengen vi hopped'
om morgenen og stopped'
vor pibe og vandred' pány,
sjældnen var vi vel mætte
men stundom skam trætte,
når om aftenen vi kom til en by,
var der arbej'd, så blev vi
hvis ikke, så gled vi,
men tog dog forplejningen først,
og var glade for geskænken,
når vi sad på bænken
ku' mættes, fik slukket vor tørst.
Åh, disse minder . . .

Hurtig glemte vi sorgen,
tænkte ej på i morgen,
vi leved' fra dag og til dag,
derpå kan man kende
de farende svende,
de mødes til lystigt et lag,
ej vi samled' dukater
men traf kammerater
og det var tit bedre end mønt.
Vi har været flot i tøjlet,
vi har været godt i møjet –
vi har kendt både laser og pynt.
Åh, disse minder . . .

Kan du huske om julen,
når vi sad i hulen
ved gås og et veldækket bord,
man ku' se tårer rinde,
selv på hærdede svende,
når tankerne mod hjemmene fo'r,
nu er vi herhjemme
dog aldrig vi glemme,
hvad ude i verden vi så.
Vi ældre er blevne,
vore minder, er levende,
der er minder der aldrig forgår.
Åh, disse minder . . .

Katinka, Katinka . . .

Katin¹, Katinka, ik vinduet op,
 nu vi jeg spendere en vise.
 Et forår har kættegnet pigernes krop,
 og nu er du li' til at spise.
 Men først skal vi ha' os en sang eller to,
 og så skal Katinka og Søren til ro.
 Katinka, Katinka, luk vinduet op
 og hør min harmonikavise.

Jeg mindes den aften jeg mødte dig først,
 jeg sad i »Cap Horn« med en bajer.
 Jeg var s'gu så glad for mig selv' og min tørst
 og Brøndums de små akkelejer.
 Men så kom du ind med et kedeligt drys,
 og han fik en skalle og du fik et kys.
 Og så, ja og så blev du et med min tørst
 og noded min eneste bajer.

Men skidt med en hajer, blot pigen er glad,
 for janterne, de skal jo trille.
 Og hver gang vi savner lidt flydende mad,
 har jeg mit talent for at spille.
 Så gi'r jeg en sang i en glaldende gård,
 mens slanter og sølvtrøj i stenbroen slår.
 Så slår vi til Søren, til Søren blir flad,
 ja, så ska' vi sør'ne ha' glide.

En vinter sled sålen af strømpere og sko,
 men foråret lapper det hele.
 Lad tæerne toppes og træerne gro,
 med dig vil min rigdom jeg dele.
 Nu genlyder Nyhavn af sang og af spil,
 jeg presser citronen, så tit du det vil.
 Jeg ved, du er varm, og jeg tror, du er tro,
 og så er det en smal sag at dele.

Katinka, Katinka, smæk vinduet i,
 og spar dine små bommelommer.
 Gør stuen lidt pæn, mens jeg tæller til ti,
 og ærbart ad gangdøren kommer.
 Du gi'r mig din seng, og jeg gi'r dig min sang,
 så fejrer vi foråret endnu en gang.
 Katinka, Katinka, luk øjnene i,
 for nu er det Søren der kommer.

DANMARK FOR FOLKET

Melodi: *Oskar Gyldenmark*
 Danmark for folket -

det klinger og grov,
 der er de stærke, de sejrende ord.
 Hver den, der virker med evne og ånd,
 og hver og en, der skaber med den bærkede hånd,
 hver den, der ærligt i arbejdets flid
 vil bygge op den nye dag, den nye folkets tid.
 Plads for dem alle, plads for alle, der vil
 Danmark for folket.

Danmark for folket -
 fra hytte og hus,
 stærkt skal det stige som vårvindens sus,
 nymne sin sang, hvor maskinerne slår,
 og nymne ud, hvor mudlens mænd langs agrene går,
 syngende ved disk og ved pult på kontor
 og storme ud til havets mænd langs skibets kølvandsspor.
 Plads for dem alle, plads for alle, der vil
 Danmark for folket.

Danmark for folket -
 det klinger fra nord,
 plads for os alle ved samfundets bord.
 Kamp imod dem, der vil storme og slå
 de friheds lyse skanser, som vort folk bygger på.
 Plads for hver tanke, der levende grov,
 det er vor stærke tone i det store verdenskor.
 Plads for dem alle, plads for alle, der vil
 Danmark for folket.

Når vinteren rinder i grøft og i grav

Johan Skjoldborg

Johannes Torriid

Når vinteren rinder i grøft og i grav,
 og rugens de krøllede blade
 sig ranke i solen, som spejles i hav,
 jeg griber med længsel, knap ved jeg deraf,
 min hakke, min skovl og min spade.

Jeg hvæsser på stenen den rustnede aeg
 og retter den bøjeede plade,
 så springer jeg uden for mur og for væg,
 hvor marken har klumper og mosen har klæg,
 med min hakke, min skovl og min spade.

SKAMLINGSBANKEN

Melodi: *P. Wærnk*

Hist hvor kornet grydent bøjer sig for vinden,
 og hvor bøgeskoven ventligt titter frem,
 hvor min moder kysset tårerne af kinden,
 ligger nu i dag mit kære barndoms hjem,
 Skønt det næsten er en men skealder siden,
 jeg som attenårig purk dethjemme stod,
 har min tanke dvælet ved det hele tiden,
 lige fra den stund, da jeg mit hjem forlod.
 Fra det fjerne hjem til Danmark iler tanken,
 med de lyse minder om hver sorgløs dag,
 jeg har tumlet mig i leg på Skamlingsbanken,
 Skamlingsbanken, barndomshjemmet langt herfra.

Jeg er gammel, og nu har jeg kun tilbage
 søde minder fra det kære gamle land,
 minder fra de glade, lyse ungdomsdage,
 som jeg aldrig i mit liv forglemme kan.
 Frem for alt, af denne verdens største goder
 har jeg ejet her en gang på denne jord
 en elskerdrig, flittig far og kærlig moder,
 men nu er de borte, både far og mor.
 Fra det fjerne o. s. v.

O, hvor husker jeg endnu den smukke pige,
 hun, som var mit et og alt, da jeg var ung,
 som forlængst er vandret til de dødes rige,
 og hvis tab har gjort mig livets gang så tung.
 O, hvor føler jeg mig dog forladt og ene
 til den dag, thi tiden er vist grumme nær,
 jeg herovre lægge skal de trætte ben,
 langt fra hjemmet og fra dem, jeg havde kær.
 Fra det fjerne o. s. v.

Th. Berg.

Jeg lytter til vårens syngende kor,
 til lærken den jublende glade,
 vi kender hinanden fra somren ifjor,
 den kvider, jeg grætter og graver min jord
 med min hakke, min skovl og min spade.

Når solen går ned i et luende blå
 bag lynghedens vidstrakte flade,
 jeg retter min ryg, og jeg skimter et mål,
 da blåner og blinker det blankslidte stål
 i min hakke, min skovl og min spade.

Du skønne fortryllende Kjesten

Du skønne fortryllende Kjesten!
 Ak! Du haver røvet min fred
 og fyldt mig med kval, så jeg næsten
 er færdig at sprænge derved.
 Jeg vil dig mit hjerte oplukke,
 så ved du hvordan det er fat:
 Jeg bruger min dag til at sukke
 og svømmer i tårer hver nat.

Her er vel i Flakkebjerg herred
 af piger en hel million,
 men groft og formasteligt er'ed
 at ligne dem ved din person.
 Jeg siger dem slet ingen gløser,
 men der er som natten mod da'en;
 for de er blot liljer og roser,
 men du – du er en tulipan!

Med dig var det glæde og gammen
 at følges på kærligheds vej.
 Sig nu: Skal vi vandre den sammen,
 hvis ikke, så siger du nej.
 Men vold mig dog ikke den smerte,
 o, pige, betænk du vel:
 Du knuser et bløddende hjerte
 og slår Lars Matisen ihjel.

Noget om helte

Halfdan Rasmussen

Mogens Nissen

Livet er en morgengave.
 Sjælen er et pilgrimskor.
 Der står krokus i min have.
 Under himlen hænger lærken
 som et fjernt bevinget frø,
 for en lærke tænker aldrig
 på at kæmpe eller dø.

Her er fredeligt og stille.
 Her er ingen larm og støj.
 Jeg har sået kruspersille
 og et brev med pure løg.
 Lad al verden slå for panden
 og bekæmpe spe med spot.
 Jeg vil enes med hinanden
 og mig selv og ha det godt.

Samson gik og styrted templer.
 Peter Freuchen knak sit ben.
 Ak, mod disse to eksempler
 er min død en sælle en.
 Jeg har aldrig dræbt filistre
 eller kæmpet med en haj.
 Og når stærke mænd blir bistrer
 syns jeg det er synd for mig.

Der er nok som går og sysler
 med at sprænge kloden væk.
 Jeg vil ikke ha skærmydster
 og kanoner bag min hæk.
 Mens de andre går og sveder
 for at gi hinanden lak
 vil jeg pusle med rødbeder
 selleri og pastinak.

Jeg vil ikke slås med bisser.
 Jeg vil så og ikke slå.
 Selv de rødeste radiser
 kan man roligt lide på.
 Der er nok af danske helte
 som er danske hele daen,
 og går rundt og spænder bælte
 mens de råber: fy for faen!

Tiden går og tiden hverver
 store mænd til mandig død.
 Jeg, reserven blandt reserver,
 bryder ofte ud i gråd.
 Jeg får nerver og migræne
 blot jeg skær mig på en dolk
 og vil helre slå min plæne
 end slå løs på pæne folk.

Livet er en dejlig gave.
 Jorden er en hertig jord.
 Der er øller i min mave.
 Der står krokus på mit bord.
 Når reserverne skal stille
 for at splitte kloden ad.
 skriver jeg med kruspersille
 verdens mindste heltekvad.

Nu går våren gennem Nyhavn

Nu går våren gennem Nyhavn
 fra Shang-hai og til kahyt.
 Nu har solen gule unger
 i hver skimlet regnvejrspyt.
 Alle havnens søde piger
 drikker forårsguden til.
 Vi har øl i stride strømme,
 vi har sang og banjospil.

Se, en fugl har bygget rede
 her ved Sørens brede bryst.
 Blot en lille lommelærke,
 men hvor kvidrer den med lyst!
 Sæt dig her ved Sørens side,
 hvis du ikke har kredit.
 Køb du kuns din flade kaffe.
 Jeg skal fylde den med sprit.

Hvad er vintrens golde glæde
 imod vårens kåde leg.
 Jeg vil elske hundred piger.
 Jeg skal gemme en til dig.

Men når beværdingen lukkef,
 og de glider to og to,
 går jeg ad en hønsestige
 til Katinkas kyske bo.

nun kan ordne Søren Bramfri
 uden vals og store ord.
 Hun kan glatte pandens rynker.
 Hun kan tømme lommens foer.
 Og hvergang jeg slår på tæven,
 kan hun tømme min fysik
 med et lille tjat på kinden
 og en ekstra gikkernik.

Kom min søde nyhavns pige,
 lad mig elske dig i nat.
 Se, en simpel hønsestige
 har til himlens dør jeg sat.
 Jeg kan sprænge alle skranke,
 jeg kan bryde alle bånd.
 Men i aften bli'r jeg stille,
 blot du ta'r min store hånd.

KÆRLIGHED TIL ØLLET

Melodi: *Trink, trink, Brüderlein trink* . . .

Drik, drik – bro rman så drik,
 gem du kun sorgen væk.
 Drik, drik – søster til drik,
 driv blot med livet lidt gæk.
 /:/ Nu er der glæde,
 for nu er der fest,
 Pegasus, flyv så, min hest. /:/

Øl – øl – dig ka' jeg li',
 du gør mig svulmende ri' (g).
 Øl – øl – mit sværneri,
 gi' mig blot lov til at fri.
 /:/ Når jeg dig kysser,
 så bli'r jeg så glad,
 sprudlende jomfru fra fad. /:/

Øl – øl – dig har jeg kær,
 fuld af det levende gær.
 Øl – øl – jeg sitter h(æ)r
 fuld af et voldsomt begær.
 /:/ Hvis du mig elsker,
 og jeg er din dreng,
 ta mig så med hjem i seng. /:/

Sangen om Larsen

Svend Møller Kristensen

Herman D. Koppel

Her en sang om en mand, der hed Larsen,
der' ham, man møder på gaden hver da',
og han var tem'lig uheldig med livet,
som han ellers havde ventet meget a'.
Det sku' vær' så godt, og så det faktisk skidt.

Han var født i en nobel familie,
og hans forældre de sa' ham så tit:
Når du bli'r stor og ska' til og ha' stilling,
ska' du få dig no'et der' absolut solidt.

Han kom i skole og lærte a' fedte
for dem der' store og tæve dem der' små.
Han lærte osse a' la' vær' med a' spørre
og at tro på det han ikke ku' forstå.

Som alle andre fik Larsen eksamen
og gik i sheiktøj og følte sig stor.
Han tænkte: Først nu begynder vi livet,
men en skønne dag blev han sat på kontor.

Han havde regnet med avancementer,
og ganske vist var der chancer ret tit,
men de blev nappet af chefens nevøer,
skønt i mange år had' Larsen gået og slidt.

Han havde tænkt sig et hus med garage
og rigtig have, som ku' vær' hans eg'n,
men det blev kun til to vær'ser med kammer
og til cykel og en bus, når det var regn.

Han havde tænkt sig en blomstrende kone,
og mange glæder og børn sku' de ha',
men der var ikke til børn i hans gage,
og hans kone blomstred' alt for hurtig a'.

Han havde tænkt sig så mangt og så meget,
men overalt var der altså hejst stop.
Og sådan går det for alle de Larsner,
som man aldrig ka' få til a' vågne op.
Det ku' bli' så godt, men nu er det faktisk skidt.

På Samsø var en pige

På Samsø var en pige
o så skøn, så skøn.

Hun sin egen Jørgen
elskede i løn.
Ja, men fader, moder
og en ældre broder
elsked verdens goder
o, det var en skam.

Jørgen drog så vide
i den grumme krig
for sin mø' at stride
eller ligge lig,
rædsomt blev han såret
og fra slaget båret
med et hul i låret
o, det var en skam.

Jørgen til Hansine
otte breve skrev,
men den onde broder
røved hvert et brev.
Brevene han brændte
og et falsk han sendte.
Hvordan skal det ende?
O, det var en skam.

Her skal I nu høre,
hvordan brevet lød:
»Jeg er død i krigens
under sorg og nød.
Græd dog ej du kære,
vores skolelære'
skal din trøster være—“
O, det var en skam!

Hansine græd en måned,
eller kanske fler',
men da de var gået,
græd hun inte mer'.
Hun med Gud og æren
ægted skolelæren,
lystlig Nøjted' stæren:

Nøjtes

Men på bryllupsdagen
vendte Jørgen hjem.
På et træben humped
han vemodig frem.
Men den bryllupsmorgen
den, han havde kåren,
netop gik i gården. —
O, det var en skam!

»Jørgen«, skreg Hansine,
»Er du rigtig vel?
Hvorfor har du skrevet,
du var sla'et ihjel?
Nu er det for slide,
her skal være glilde,
Jeg skal ha' en lille.—“
O, det var en skam!

Jørgen drog sin sabel
og sin bajonet,
stak den i sit hjerte.
Døden den var let.
Under marmorstene
hviler Jørgens bene,
skønt af træ det ene. —
O, det var en skam!

Hvor smiler fager den danske kyst

Johannes V. Jensen

H. Rung eller Poul Schierbeck.

I Danmark er jeg født, dér har jeg hjemme,
der har jeg rod, derfra min verden går.
Du danske sprog, du er min moders stemme,
så sødt velsignet du mit hjærte når.
Du danske friske strand,
hvor oldtids kæmpegrave
står mellem æblegård og humlehave.
Dig elsker jeg! — Danmark, mit fædreland.

Hvor reder sommeren vel blomstersengen
mer rigt end her, ned til den åbne strand?
Hvor står fuldmånen over kløverengen
så dejlig som i bøgens fædreland?
Du danske friske strand,
hvor Dannebrogen vajer,
Gud gav os den, Gud giv den bedste sejler.
Dig elsker jeg, Danmark, mit fædreland.

Engang du herre var i hele norden,
bød over England, nu du kaldes svag,
et lille land, og dog så vidt om jorden
end høres danskens sang og mejselslag.
Du danske friske strand,
plovjærnet guldhorn finder,
Gud giv dig fremtid, som han gav dig minder.
Dig elsker jeg, Danmark, mit fædreland.

Du land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har rod, hvorfra min verden går,
hvor sproget er min moders bløde stemme,
og som en sød musik mit hjærte når,
du danske friske strand
med vilde svañers rede,
I grønne øer, mit hjærtes hjem henede!
Dig elsker jeg, Danmark, mit fædreland!

H. C. Andersen.

Fædrelandet, 5.3. 1850. .Endret i Fædrelandske vers og sange
under krigen, 1851.

Oluf Ring

Hvor smiler fager den danske kyst
og breder favnen, når solklar bølge
og sommerskyer og skib med lyst
står sundet ind i hinandens følge,
og Kronborg luder
ved Sjællands port
mod hvide skuder —
hvor lyst! Hvor stort!

Mod søen stunded vor sjæl tilforn.
Men bølgen brød med en røst derude
som vindens rislen i Danmarks korn
da vendte manganen påny sin skude.

Den grønne ager
på Sjællands bryst!
Hvor smiler fager
den danske kyst!

Den danske mark i en bølgen går
som åndedræt af en venlig kvinde.
Sødt gynger byggen sit silkehår,
og rugen ånder med sol i sinde,
og vinden iler
til hvedens bryst.
Hvor fager smiler
den danske kyst.

Der driver høduft med krydret vind.
Igenem engen en å sig slynger.
Og lærken ringer skærsommer ind,
mens vilde blomster ved grøften gynger.
Gravhøje kroner
det grønne land.
Hvor skønt fortoner
sig sø og strand!

Alvorlig taler ved alfarnvej
med grønsvær tækket de gamles grave.
Henfarne slægter — forglem dem ej!
I arv de gav dig en ædel gave.
Henfarne slægter
i landets marv
sig ej fornægter.
Bevar din arv.

Hvad hånden former, er åndens spor.
Med flint har oldbonden tømret, kriget.
Hver spån, du finder i Danmarks jord,
er sjæl af dem, der har bygget riget.
Vil selv du fatte
dit væsens rod,
skøn på de skatte,
de efterlod.

Men du, der søgte mod fremmed strand,
de gamle lig, som mod søen stunded,
hver gang du genser det gamle land,
skal sande, her blev dit hjærte bundet.
Thi dybe minder
og gammel agt
og milde kvinder —
hvor har de magt!

På sørejsen hjem fra Norge og efter samværet med A. C.
Meyers »Vandrene sangere« kom inspirationen til en ny sang.
»Social-Demokraten«, 1925.

Danmarks børn lad sangen klinge

Harald Bergstedt

L. v. Beethoven

Mel.: Jørgen Bentzon.

Danmarks børn lad sangen klinge,
sangen om den hele jord,

om vor slægt engang så ringe,

nu i dag en magt så stor.

Engang stod her urskovsgræner,
verden rundt var ulveland,

se, nu står med tusind faner

smukke by'r fra strand til strand.

Og nu lyder nye toner

for vort øre, kammerat —

Saml alverdens millioner,

byg den store verdensstat!

Rejs et land, hvor vinden farer

fuld af tusind hamres klang!

Alle strande bytter varer,

alle hænder travlt i gang!

Over gamle grænsepæle,

dér, hvor broderblodet flød,

skal en slægt af unge sjæle

sammen dyrke korn til brødt!

Hvert et gammelt had begravet,

fredens tegn sat over dør'n . . .

Fred på jorden — fred på havet —

fred for alle solens børn!

Cyklerne, cyklerne, cyklernes kør,
hjulene runder den sjællandske jord.
Følgene flammer af nikkel og maling,
råber af friskhed og ratebetaling.

Gaderne, gaderne fyldes af dem,
udad til glæder og lykkeligt hjem —
nyldrende mildt som en dansk myriade
toner, der nynner sig gennem en gade.

Cyklerne, cyklerne, cyklernes tog,
klokkernes kimen er bækkens sprog
ude i Danmarks bedårende skove —
hvor duerne kurre, og droslerne sove.

Sving dig i sadlen på gadernes gangeri!
Lyt dog til sangen, og hør, du er sanger.
Sangen, der siter i klokker og kæde,
jo du tramper og elsker at træde.

Ernil Børnelykke.

Skotsk folkemelodi

Skuld gammel venskab rein forgo

og stryges fræ wor mind?

skuld gammel venskab rein forgo

mæ dem daw så læng, læng sind?

De skjonne ungdomsdaw, ðja,

de daw så swær å find!

Vi'el lovt wor kop så glædle op

for dem daw så læng, læng sind!

Og gi så kuns diglais en top

og vend en med di kaw,

vi'el ta ino en jentle kop

for dem swunden gammel daw.

Vi tow — hvor hår vi rend omkap

i'æ groon så manne gång!

men al den trawen verden rundt

hår no gjord æ bjenn lidt tång.

Vi wojed sammel i æ bæc

fræ gry te høns war ind.

Så kam den haw war skil wos ad.

Å, hvor er æ læng, læng sind!

Der er mi hånd, do gamle swendi!

ræk øver og gi mæ dind.

Hvor er æ skjøn å find en ven,

en høj mist for læng, læng sind!

Over: *Jeppé Aakjær*
efter *Robert Burns*

Th. Aagaard.

Jeg elsker den brogede verden
trods al dens nød og strid;
for mig er jorden skøn endnu
som i patriarkernes tid.

De snakker, som om den er gammel,
af synd og sorger mæt.

O nej, den flyver endnu i dans
om solen så ung og let.

Jeg har grædt som andre af smærte,
fordi min boble brast.

Men boblen er ikke verden;
læg verden det ej til last.

Var livet en dans på roser,
mon alt da var bedre end nu?

Hvis ej der var noget at kæmpe for,
hvad var da vel jeg og du?

Kamp må der til, skal livet gro,
ej kamp blot for dagligt brød,
men kamp for frihed i liv og tro,
thi evig stilstand er død.

Og derfor elsker jeg verden,
trods al dens nød og strid;
for mig er jorden skøn endnu,
som i skabelsens ungdomstid.

H. V. Kaalund.

Ar slutningsdigt i En eftervær, 1877.

Engelsk melodi

Jens Hansen havde en bondegård,
 lorum, lorum lej.
 Og på den gård der var en hest,
 lorum, lorum lej.
 Det var pr-pr her, det var pr-pr der,
 det var pr, pr, det,
 alle steder pr.
 Jens Hansen havde en bondegård,
 lorum, lorum lej.

Jens Hansen havde en bondegård,
 lorum, lorum lej.
 Og på den går der var en ko,
 lorum, lorum lej.
 Det var buh-buh her, det var buh-buh der,
 det var buh her, buh der, alle steder buh.
 Det var pr-pr her, det var pr-pr der,
 det var pr her, pr der, alle steder pr.
 Jens Hansen havde en bondegård,
 lorum, lorum lej.

Vi elsker vort land

Vi elsker vort land,
 og med sværdet i hånd
 skal hver udenvæltis fjende beredte os kende,
 men mod ufredens ånd
 over mark, under strand
 vil vi bålet på fædrenes gravhøje tænde;
 hver by har sin heks og hvert sogn sine troldre,
 dem vil vi fra livet med glædesblus holde;
 vi vil fred her til lands,
 Sankte Hans, Sankte Hans,
 den kan vindes, hvor hjærterne aldrig blir
 tvivlende kolde.

Vi elsker vort land,
 når den signede jul
 tænder stjærnen i træet med glans i hvert øje,
 når om våren hver fugl
 over mark, under strand
 lader stemmen til hilsende triller sig bøje;
 vi synger din lov over vej, over gade,
 vi kranser dit navn, når vor høst er i lade;
 men den skønneste krans
 blir dog *din*, Sankte Hans,
 den er bunden af sommerens hjærter,
 så varme, så glade.

Vi elsker vort land,
 men ved midsommer mest,
 når hver sky over marken velsignelser sender,
 når af blomster er flest,
 og når kvæget i spand
 giver rigeligst gave til flittige hænder;
 når ikke vi pløjer og harver og tromler,
 når koen sin middag i kløveren gumler,
 da går ungdom til dans
 på dit bud, Sankte Hans,
 ret som føillet og lammet, der frit over engen sig
 tumler.

Otto Leisner

Otto Mortensen.

Kringsatt av fiender, gå
 inn i din tid!
 Under en blodig storm —
 Vi dig til strid!
 Kanske du spør i angst,
 udekket, åpen:
 Hvad skal jeg kjempe med,
 hvad er mit våpen?

Her er dit vern mot vold,
 her er dit sverd:
 Troen på livet vårt
 menneskets verd.
 For all vår fremtids skyld,
 søk det og dyrk det,
 dø om du må — men:
 øk det og styrk det!

Stilt går granatenes
 glidende bånd.
 Stans deres drift mod død,
 stans dem med ånd!
 Krig er forakt for liv.
 Fred er å skape.
 Kast dine krefter inn:
 Døden skal tape!

Edelt er mennesket,
 jorden er rik!
 Finnes her nød og sult,
 skyldes det svik.
 Knus det! I livets navn
 skal urett falle.
 Solskinn og brød og ånd
 eies av alle.

Dette er løftet vårt
 fra bror til bror:
 vi vil bli gode mot
 menneskenes jord.
 Vi vil ta vare på
 skjønnet, varmen —
 som om vi bar et barn
 varsomt på armen!

Nordahl Grieg.

Carl Nielsen o. fl.

Nu er dagen fuld af sang,
 og nu er viben kommen,
 bekkasinen natten lang
 håndterer elskovstrømmen.
 Plukke, plukke duggot strå,
 plukke, plukke siv ved å,
 plukke, plukke blomster.

Engen er nu gyldengul
 af tunge kabbelejer,
 søndenvinde byder op,
 og dueurten nejer.
 Plukke, plukke . . .

Dammen ligger dagen ud
 med brudelys i hænde,
 rækker højt de ranke skud,
 at solen må dem tænde.
 Plukke, plukke . . .

Nu vil mø med silkestik
 på brudelinet sømme;
 den, som ingen bejler fik,
 hun tar sig en i drømme.
 Plukke, plukke . . .

Ræk mig en forglemmigej
 og sidst en krusemynte,
 sådan slutter vi vor leg
 så glad, som den begyndte,
 Plukke, plukke . . .

Jeppé Ankjær.

„På vårengen”. En flok landsbypiger plukker blomster og synger.
 Jysk månedsskrift, maj 1911.

Se dig ud en sommerdag,
når de bønder tromler,
land æfor og by æbag,
lærkesang og humler,
byg i skred og bæer i bløst,
barneleg om frønnet post,
rugens dræ med duft af most
i drift om brede gårde.

Danmark er et lidet land,
strakt fra nord til sønder,
har dog brød til alle mand,
købstedfolk som bønder.

Rugen med det svulne knæ
vokser langt i bakkens læ;
humlekop og pæretæ
får sol mod hvide gavle.

Færgen med det brede bryst,
klædt i stål og plade,
pløjer vej fra kyst til kyst
over bælters flade.

Kobberspir og tag af tegl
ser sig selv i havets spejl;
langvejs ude hvide sejl
mod grønne øer bovner.

Toget stønner tungt afsted,
højt sig røgen løfter;
plagen står ved vangede,
slår sig løs og snøfler.
Hylden kobler sine køer;
aftensuk i siv og rør;
fra den åbne smededør
går lange skumrings-gnister.

Slider byen, danske mand,
altfor stærkt din trøje,
tag et mål af Danmarks land
fra dets egne høje.
Synet, fjærnt af banker lukt,
bliver frit mod bælt og bugt,
stemningsfyldt som hejreflugt
om kvæld, når sol går under.

Jeppe Aakjær.

I Bladet Provisiensens første nummer; 3.1. 1904.

Carl Nielsen.

Jeg bærer med smil min byrde,
jeg drager med sang mit læs;
jeg er som den vilde hyrde,
der gænnør sit kvæg på græs.

Se, duggen driver fra nord
hen over det højede korn,
mens solen stiger af jorden
imellem oksernes horn.

Jeg ser over tindrende marker
og langt mod den blånende fjord,
jeg stirrer på sejlene arker,
men finder ej tolkende ord.

Jeg slænger skalmøjen for munden;
jeg trækker så lang dens lyd,
at kilderne klukker i lunden,
og bukkene bræger af fryd.

Hvor kan I dog gruble og græde,
så længe Guds himmel er blå!
Mitt hjerte skælver af glæde,
blot duggen dynker et strå.

Jeppe Aakjær.

"Sundt blod". Rugens sange, 1906.
Arken, flerskjer.

DEN DANSKE SANG

Melodi: Carl Nielsen

Den danske sang er en ung blond pige
hun går og nyner i Danmarks hus,
hun er et barn af det havblå rige,
hvor bøge lyrer til bølgers brus.
Den danske sang, når den dybest klinger,
har klange af klokke, af sværd og skjold,
imod os bruser på brede vinger
en sagatone fra hedenold.

Al Sjællands ynde og Jyllands vælde,
de tvende klange af blidt og hårdt
skal sangen rumme for ret at melde
om hvad der indstør er os og vort.
Og tider skifter, og sæder mildnes,
men kunst og kamp kræver stadig stål;
der alkebal, hvor vor sjæl skal lidnes,
der flammer hedest i bjærkemål.

Så syng da, Danmark, lad hjertet tale,
thi hjertesproget er vers og sang,
og lærte skal vi af nattegale,
af lærken over den grønne vang.
Og blæsten suser sin vilde vise,
og stranden drøner sit højtidskvad;
fra hedens yng som fra stadens flise
skal sangen løfte sig, ung og glad.

Kai Hoffmann

FLYV, FUGL, FLYV

Melodi: J. P. E. Hartmann

Flyv fugl, flyv over Furesøens vove,
nu kommer natten så sort,
alt ligger sol bag de dæmrende skove,
dagen den lister sig bort.
Skynd dig nu hjem til din fjedrede mags,
til de gulnæbbede små.
Men når i morgen du kommer tilbage,
sig mig, så alt, hvad du så.

Flyv fugl, flyv over Furesøens bølge,
stræk dine vinger nu vel!
Ser du to elskende, dem skal du følge,
dybt skal du spejde deres sjæl.
Er jeg en sanger, så bør jeg jo vide
kærligheds smigrende lys,
alt, hvad et hjerte kan rumme og lide,
burde jo tolke min røst.

Flyv fugl, flyv over Furesøens vande,
langt, langt bort i det blå,
ensomt i skoven ved fjerneste strande
ser du min favre at gå.
Gulbrune løkker, de flager i vinden,
let er hun, rank som et aks,
øjet er sort, og roser har kinden,
ak, du kan kende hende straks!

PIGERNE I SPANIEN

Melodi: Niels Clemmensen

Nu skal jeg synges for jer en vise
alt ifra Spanien det skønne land,
der får man rødvin hver dag til maden,
så let som her man får kildeward.
Oja, men pigerne udi Spanien
de danser polka så let på tå,
alt under palmene
og kastanien,
men de er ikke til at lide på.

Der var en liden en i Barcelona
med hvide tænder og kulsort hår.
Hun varted' op i en bar ved havnen
og var så'n henved en atten år.
Oja, men pigerne ...

Hun smilte til mig, hvergang jeg kom der
og fik en brandy og sodavand,
en elskovssmerte
og i mit hjerte
straks tændtes op til en ildbrand.
Oja, men pigerne ...

Jeg gik til konsulen i Barcelona
og ville gifte mig med pigen straks.
Han bare svared: det skal du ikke,
for her er pigerne så mange slags.
Oja, men pigerne ...

Der sagde konsulen i Barcelona,
og jeg gik sorrignfuld på dansebal.
Der så jeg pigen alt med sin kæreste,
og du kan skønne, jeg blev bindegal.
Oja, men pigerne ...

Og jeg drak en brandy og sodavatten,
kanske lidt mer, end jeg burde haft.
Så puffed jeg lidt til pigens kæreste
og lagde næven i hans snydeskæft.
Oja, men pigerne ...

Men så, før jeg vidste ordet af det,
sad der en kniv i min højre arm.
Og blodet sprøjted på alle trende
og på pigens den falske barn.
Oja, men pigerne ...

Jeg lå en måned på sygehuset,
og længe efter var ledet stift.
Og jeg stod der uden skib og hys,
og ak, min pige var blevet gift.
Oja, men pigerne ...

Og derfor siger jeg: du danske sømand,
lad sydens piger kun gå i ro.
Men find dig hellere en smuk veninde
fra gamle Danmark, hun bliv'r dig to.
Oja, for pigerne udi Spanien,
de danser polka så let på tå,
alt under palmene og kastanien,
men de er ikke til at lide på.

Vilh. Krag

MANDALAY

Melodi: Erling Winkel

Ved den grå Moulmein Pagode, med sit blik mod havets blå,
sidder der en birmapige — ak, kun mig hun tænker på:
Hvisker palmesuset ikke, synger templets klokker ej:
Kom igen, soldat fra England, kom igen til Mandalay.

Kom igen til Mandalay
ad flotillens gamle vej,
husker du pagodens dunken fra Rangoon til Mandalay?
O, den vej fra Mandalay
fuld af flyvefisk i leg,
og hvor solen brød som torden frem bag Kinakystens kaj!

Gult var skørtet, grøn var huen, som min Birma-jomfru bar,
Supiyawiat hed hun, samme navn, som Theebaws dronning har.
På en hvid cerut hun røg, da første gang hun for mig stod,
og hun ødslede' kristne kysse på en hedensk afguds fod.

Kun af snavs den gud bestod,
kaldtes Buddha, viis og god.
Straks da jeg tog til at kysse, hun sin gud i stikken lod!
O, den vej til Mandalay o. s. v.

Når hver rismark drev af tåge, og det led mod solnedgang,
greb hun til sin lille banjø, og »Kulla-lo-lo« hun sang.
Kind mod kind vi sad og så på bugtens både, stavn ved stavn —
så de store hathi gøre som en tømmerlemper gavn,

stable teaktræ favn på favn
i den sjip-sjap-våde havn,
hvor der var så tavst, jeg næppe turde hviske hendes navn.
O, den vej til Mandalay o. s. v.

Alt det ligger år tilbage og er milelangt fra mig,
og fra Bank of England går der ingen bus til Mandalay.
Hvad det gamle mandskab sit, må jeg sande nærlig her:
»Den, som Østen først har kaldt på, kan kun trække der sit vejre«.
Ating er mig til besvær
på den lugt af hvidløg nær
og det solskin og de palmer og de klingre klokker der —
O, den vej til Mandalay o. s. v.

Jeg er syg nu af at slide på de skidne fortovssten,
og den fæle London-støvregn går mig gennem marv og ben.
Vel halvhundred piger har jeg her fra Chelsea og til Strand,
der kun snakker om at elske, hvad jeg ikke tror, de kan —
skabt som køer — å jøs, hvordan
skal jeg tro, de elske kan
sø min kære, skære jomfru i sit kønne, grønne land!
O, den vej til Mandalay o. s. v.

Sejl mig ud dér øst for Suez, dér hvor sidste mand er først,
hvor de ti bud ikke gælder, og hvor folk kan føle tørst,
for nu kalder templets klokker, og jeg ønsker kun, jeg lå
ved den grå Moulmein Pagode og betragtede havets blå.
Ak, den vej til Mandalay —
vor flotille tog den vej
med de syge under solsejl, da vi gik til Mandalay!
O, den vej til Mandalay o. s. v.

Rud. Kipling

Kapitalisme . . .

Hun var fattig, men så ærlig,
hun var barndomshjemets pyrd;
men en rig mand blev begærlig,
og så tog han hendes dyd.
Sådan er kapitalismen,
utak er de armes løn,
det' de riges paradys, men
jeg syn's fan me det er synd.

Da på ballet hun var gået,
traf hun ham på pigejagt.
Ifun saa: Jeg har aldrig fået no'et
det sku' hun aldrig ha' sagt.
Sådan er . . .

Hun tog toget ind til staden
for at skjule sit syndefald,
nu går hun og trækker på gaden,
fire kroner for et knald.
Sådan er . . .

Se det lille hus med stråtag,
hvor hendes gamle moder bor,
æder kaviar med velbehag,
lever fedt af dat'rens hor.
Sådan er . . .

Pigen trækker nu på Strøget,
klædt i laktaske og tyll.
Ifun er havnet helt i mørket,
det' det rige møgsvins skyld.
Sådan er . . .

Hun har ligtorne på halen,
hun har fnat — og det De ved,
så hun springer i kanalen
slut med hor — ja ded var ded.
Sådan er . . .

De trak hende op af dyndet,
pjaskvåd, viklet ind i tang.
Ifun er død, for hun har syndet,
men hun rejste sig og sang.
Sådan er . . .

Den arbejdsløse's sang

Mens sorg og glæde skifter, og livet går sin gang,
jeg synge vil en vise, den arbejdsløse's sang.
Det er min egen skæbne, der ligger gemt deri,
for mig blir livet aldrig, den glæde melodi.

De skønne barndoms minder, jeg gemmer i mit sind,
når attenklokken ringer, så kysser mor min kind.
Der faldt så tit en tåre på puden i min seng,
der loved jeg at være en god og artig dreng.

I regn og sne derude, tålmodig må jeg gå,
fra dør til dør at åbne, bestandig banke på.
Jeg fødtes til at vandre på livets lange vej,
men selvom jeg forsvinder, vil ingen savne mig.

På livets skyggesider, må jeg bestandig gå,
jeg trænger til lidt solskin, men dagen er så grå,
men en gang vil det lykkes, så standser jeg min gang.
Jeg synger aldrig mere den arbejdsløse's sang.

Damevalsen

Nu skal vi ud og se på damer
no'en der ser ud som på reklamer
dejlige lårkorte damer
med øjne og mave og hals.
Nu skal vi ud og se damer
ta' og ta' en tur og find nogen damer
nu'r den li' parat åh ja til en damevals.

Nu skal vi ud og lugte damer
snuse os frem til nogen damer
dejlige damer der lugter
af blomster og dyner og mad.
Damer, damer gi' mig damer
nu't det nemlig lige før det sker
damer lugter dejligt åh ja de lugter efter mig.

Sorte Rudolf . . .

Om Sorte Rudolf kan danse?
Ja, det kan I tro, at han kan.
Det lærte han hurtigt af Lola,
så snart han var kommet i land.
:/Hun lærte ham tangens fejllrin,
og han er en lærenem mand!
Om Sorte Rudolf kan danse?
Ja, det kan I tro, at han kan!/:

Om Sorte Rudolf kan kysse?
Ja, det kan I tro, at han kan.
Det lærte han hurtigt af Gretchen,
så snart han var kommet i land.
:/Der faldt et par stjerner på himlen,
dengang hun fik lært ham hvordan!
Om Sorte Rudolf kan kysse?
Ja, det kan I tro, at han kan!/:

Om Sorte Rudolf kan elske?
Ja, det kan I tro, at han kan.
Han elsker den første, han nykker,
så snart han er kommet i land.
:/På kærtegn og favntag med mere
har Rudolf i høj grad forstand!
Om Sorte Rudolf kan elske?
Ja, det kan I tro, at han kan!

Om Sorte Rudolf kan glemme?
Ja, det kan I tro, at han kan.
Han glemmer hver eneste pige,
så snart han er kommet i land.
:/Så synger han selv, så det gælder
ud over det blinkende vand!
Om Sorte Rudolf kan glemme?
Ja, det kan I tro, at han kan!/:

Når jeg står ved en bar

Det er rædsomt at tørste
i ørkenens sand,
det er skrækligt at stå
som den hjemløse mand,
men det værste og det,
som jeg mindst synes om,
er at stå ved en bar,
når min lomme er tom.

Da man hængte Tom Dooley,
stod jeg og så på,
men hvorfor manden græd,
ku' jeg ikke forstå,
for jeg føler det værre
end hængning og dom,
når jeg står ved en bar,
og min lomme er tom.

Charley Brown er min far –
og hvor er han dog flink,
for når vi går på bar,
gir han drink efter drink,
men i regningens stund
blir han stille og from,
for hans pung ligner min,
den er lige så tom.

Da min kæreste ven
pludselig rejste af sted,
var det svært at forstå,
at min darling tog med,
men min sorg blev dog størst
ved det sidste glas rom,
da jeg stod ved en bar,
og min lomme var tom.

I mit liv går det altid
i bølge og dal,
jeg har moret mig godt,
men har også kendt kval,
og det værste af alt,
det jeg mindst synes om,
er at stå ved en bar,
når min lomme er tom.

Sextus Miskow.

Den spillemand snapped fiolen fra væg
|: og gik i den grønne skov. :|
Hej, piger små, en dans skal I få,
den gamle han gir vel forlov.
En fejende dans med Per eller Hans,
hvordan det bedst kan falde.
Jeg spiller for en, jeg spiller for to,
jeg spiller for hver og alle!
Bind dit skørt og flet dit hår,
læg an dit hovedklæde.
I præstevængtet dansen går
med fryd og megen glæde.

Den bondemand fingred sig over sit skæg
og så mod den grønne skov.
Så lunt han lo: Nu ja, min tro,
saa får jeg vel gi jer forlov.
Men lad ikke Per jer komme for nær,
lad Hans jer ikke bestjæle;
et kys eller to, det lader jeg gå,
men brug jer forstand ved de dele!
Bind dit skørt o. s. v.

Den bondeknuds slog sig ned ad sin læg
og gik i den grønne skov.
I piger kær, vi danser med jer,
den gamle han gav jo forlov.
Vi svinger jer, ret som var I så let
som dun, og spindel for resten.
Så går vi i skoven to og to
og snakker om lysning hos præsten.
Bind dit skørt o. s. v.

Så gik da dansen, den var ej træg,
|: udi den grønne skov. :|
Der stod et spor i den bløde jord,
hvor fødderne tog sig forlov.
Og skumringen kom, og pladsen stod tom,
det hviskede og lo mellem løvet.
Da morgenen gryede, så gik der to,
men da var den ene bedrøvet.
Bind dit skørt o. s. v.

Holger Drachmann.

I fortællingen "Tannhäuser", 1877.

SLÅ ROMMEN I GLASSET

Gammel engelsk melodi
Den er fin med kompasset!
Slå rommen i glasset
og stik mig lidt kandis – allright på en spoon!
Skønt få er vi nok til
at ta os en grog til,
og Oswald og Rossa er bound for Rangoon.
Trala-la-la-la-la!

Vi letter med solen!
Fra linjen til polen
er sømandens pige parat og fidel.
Men jeg kendte en pige
i Tjingsitjaks rige,
hvis elskov – guds dros! –
var som krudt og kanel.
Trala-la-la-la-la!

Hun var slank som en lifje,
men sort som vanilje,
og pigens familie var sort som hun sel.
Men alt har en ende,
og slanger har tvende:
Hun snød mig til slut med den torsk til O'Neil.
Trala-la-la-la-la!

Dog, rører det den, som
har fundet en nænsom
og blåøjet pige nordvest for Skeiskør?
Slå rommen i glasset!
for hun er kompasset,
der leder os hjem over skumslagene søer.
Trala-la-la-la-la!

Gik hyren i 'hajer'
ved Singapores kajer,
da møder vi hendes bebrødede blik.
Da angret vi såre
og knuser en tåre
ved træksplillet dulmende mærkingsmusik.
Trala-la-la-la-la!

Charles Kjerulf, Saxtorph-Mikkelsen o. fl.

Anna var i Anders kær, men knibsk alligevel,
mødte dog sin hjærtenskær ved rugens gamle skel,
satte sig i græsset ned blandt klokkeblomster bli,
tog så op sit fingerbøl og gav sig til at sy.

Dyre du og dig!
Dingeli-og-lej,
dikkedu-og-dikkedi,
og dingelu-og-lej!

Solen gliimted elleveld i Annas fingerbøl,
snerrens sennepsgule blomst hang fuld af
brune møl.
Lærken sang, og luften drev med dræ og duft
af pors;
Annas ankelslanke ben var lagt så let i kors.

Anders sad og fingred tavs ved pibekandens fals,
så, hvor rugens vipper strøg om Annas brune hals,
hørte, hvor de sølverlo og lokked flere til,
vipperne, de lukser små, de kysser, hvor de vil.

Banked han så piben ud imod sin støvletå,
lagde kritisk øjet til og rensed den med strå;
smed så brat det hele hen og rykked færlig nær,
hvisked om den brune hals og alt det fine vejr.

Annas rappe, blanke nål i luften standsed lidt;
armens fine strakte rund fortoned sig i hvidt.
Greb han da på samme tid om hals og vipper små,
kyssted Annas kind og mund omkap med
rugens strå.

Nål og tråd ved første kys i snerren sank af skræk;
Annas nye fingerbøl det trilled også væk;
klienten på sin lange hals sig rejste for at glo,
bittesmå mariehøns løb over Annas sko.

Mens som amoriner små opsteg de brune møl,
syldenring blev lovet hen for tab af fingerbøl.
Rugen ringled vidt og bredt om kys og kærlighed;
hvad det mindste aks har hørt, den hele ager ved.

Dyre du og dig!
Dingeli-og-lej,
dikkedu-og-dikkedi,
og dingelu-og-lej!

Jeppé Aakjær.

„Ved rugskellet“, i Rugens sange, 1906.

JENS VEJMAND

Melodi: Carl Nielsen

Hvem sidder der bag skærmen
med klude om sin hånd,
med læderlap for øjet
og om sit sko et bånd?
Det er såmænd Jens Vejmand,
der af sin sure nød
med hamren må forvandle
de hårde sten til brød.

Og vågner du en morgen
i allerførste gry
og hører hamren klinge
påny, påny, påny,
det er såmænd Jens Vejmand
på sine gamle ben,
som hugger vilde gnister
af morgenvåde sten.

Og ager du til staden
bag bondens fede spand,
og moder du en olding,
hvis øjne står i vand –
det er såmænd Jens Vejmand
med halm om ben og knæ,
der næppe ved at finde
mod frosten mer et læ.

Og vender du tilbage
i byger og i blæst,
mens aftenstjernen skælver
af kulde i sydvest,
og klinger hammerslaget
bag vognen ganske nær –
det er såmænd Jens Vejmand,
som endnu sidder der.

Så jævned han for andre
den vanskelige vej,
men da det led mod julen,
da sagde armen nej.
Det var såmænd Jens Vejmand,
han tabte hamren brat,
de bar ham over heden
en kold decembernat.

Der står på kirkegården
et gammelt, frønet bræt;
det hælder slemt til siden,
og malingen er slet.
Det er såmænd Jens Vejmands,
hans liv var fuld af sten,
men på hans grav – i døden
man gav ham aldrig en.

Jeppé Aakjær

Svantes lykkelige dag.

1. Se, hvilken morgenstund
solen er rød og rund.
Nina er gået i bad.
Jeg spiser ostemad.
Livet er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

2. Blomsterne blomstrer op.
Der går en edderkop.
Fuglene flyver i flok
når de er mange nok.
Lykken er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

3. Græsset er grønt og vådt.
Bierne har det godt.
Lungerne frådser i luft.
Ah, hvilken snerleduft.
Glæden er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

4. Sang under brusobad.
Hun må vist være glad.
Himlen er temmelig blå.
Det kan jeg godt forstå.
Lykken er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

5. Nu kommer Nina ud,
nøgen med fugtig hud,
kysser mig kærligt og går
ind for at re' sit hår.
Livet er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

Carl Nielsen, Oluf Ring.

Danmark, nu blunder den lyse nat
bagved din seng, når du sover.
Gøggen kukker i skov og krat,
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte, som sang ved vugger.

Danmark, du vågner med søer blå,
mætte som moderøjne,
al, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på,
se, hvor det yppigt glider
frem af forgangne tider.

Lærker, som hopped af æg i vår,
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går,
samme sang som i tusind år.
Lykken fra glente gruber
klinger af unge struber.

„Den danske sommer”. Slægternes træ, Digte 1914.

JEG ER EN LILLE VOGTERDRENG FRA HEDEN

Melodi: Lasse Dahlquist

Jeg er en lille vogterdreng fra heden
på bare ben, jeg føler mig så tryk.
Og tænk, i lyngen drømte jeg forleden:
En svane kom og tog mig på sin ryg.
Vi fløj om kap med skyerne deroppe.
Jeg følte suset i den klare luft,
både skove, sø og strand
blir et eventyrets land,
når man ser det hele sådan lidt fra oven.

Langt under os lå landet som en tavle
med huse og med kirkeårne på,
og solen lyste i de hvide gavle,
der var så smukt, det kan De nok forstå.
Jeg kunne kende alle gamle slotte
med spir og tinder fra min skolebog,
øjet løber lidt i vand,
når man ser sit smukke land,
når man ser det hele sådan lidt fra oven.

Lasse Dahlquist

Hyldene dufter i stuen ind
ude fra Danmarks haver.
Kornet modnes i sommervind.
Hanegal over lysé sind
stiger bag gavl og grene
hvæsset som kniv mod stene.

Køer og heste og får på græs
henover brede agre,
åbne lader for fulde læs,
sejl, som stryger om klint og næs,
bygger, som går og kommer —
det er den danske sommer.

Thøger Larsen.

DEJLIG ER SOMMERNATTEN

Melodi: Gideon W. Ahlberg

Sommer og vinter og høst og vår
har hver sin egen charme,
men som det dejligste for mig står
den lyse juninatt.
Liver er herligt, når dansen går
med dig i mine arme;
der er den skønneste stund i år,
mit hjertes egen skat:

Refæren:

Dejlig er sommernatten,
ungdommen holder a den,
sfigterne blinker så venligt ned,
fuglene kvirler om kærlighed.
Hør blot de lokkende toner
oppe fra træernes kroner;
hele gud Amors orkester ra'r fat
i en sommernat.

Husker du valsen, vi dansed' til
i lyse ferenætter?
Hvis du vil gøre mig glad, så spil
den kendte melodi.
Aner du mon, hvad jeg tænker på
— det tror jeg nok, du gætter!
Smilet gi'r lys til to øjne blå,
så fyldt med skarmeri:

Refæren:

Dejlig er sommernatten,
o. s. v.

John D. Jensen

Ukendt komponist.

Vi håndværkssvende, vi håndværkssvende,
vi arbejder kun for det rødeste guld,
thi vi kan jo blot forlange
vores fremmedsedl, og fremad da vi gange;
thi med randselen på nakken
og med staven i vor hånd
med glæde så rejser vi alverden om.

Kor:

Det er li'sådanne her,
det er li'sådanne der,
det er li'sådanne hjemme hos de gamle.

Vi håndværkssvende, vi håndværkssvende,
vor frihed vi elsker og bytter ikke bort:
ved vort håndværk er vi rige,
og vor frihed og vor kraft og så vor pige,
det er skatte, vi kan fatte.
Vi slår som herremænd,
thi alle folk de holder af en håndværkssvend.

Og kan vi ikke, og kan vi ikke
forliges med mester og pige, da vi går
ud til andre gode steder,
for en svend har verden allevegne glæder,
væk med sorgen, ja, godmorgen,
farvel, min lille ven,
og tænk tit, min pige, på din håndværkssvend.

Vi håndværkssvende, vi håndværkssvende,
vi svinger med hatten og byder vort farvel;
thi i alle verdens riger
har vi plads og hilser vi af smukke piger.
Men vi glemmer ej, at hjemme
der bor vort hjærtets ven,
hun længes og hun venter på sin håndværkssvend.

Vi håndværkssvende, vi håndværkssvende,
vi rejser fra hjemmet med frejdighed i bryst.
Men om også bort vi drage,
til vort Danmark dog vi vender glad tilbage;
der vi ender, her er venner;
her er gutten hjem' igen,
og alle hilser gerne på en håndværkssvend.

P. Chr. Sick.

I Jul. Strandbergs Visebog for hvermand. Ny række, 1. bind. 1875.